

Sloupnický

Ročník 19 • Srpen 2017
Časopis obce Sloupnice

PELMEL

Tak už je to po roce zase tady! Strašák jménem rodinná dovolená. Teda nevím, jak to prožíváte vy, ale pro mě je to docela noční můra. Vysvětlím. Mám doma učitelku, tři ratolesti v různém stádiu puberty a sedmnáct let starého Citroena. Většinu z vás je to myslím jasné. Zbývajícím dvěma procentům vysvětlím polopaticky.

Vše začíná již někdy koncem zimy výběrem správné lokality a ubytování. Podotýkám, že cestujeme zatím výhradně po vlastech českých – viz stáří a značka vozu. Tato fáze příprav obnáší hodiny tvrdé práce u počítače v hlubokých vlnách internetu. Je třeba vybrat dostatečně zajímavou lokalitu a shodnout se na ni s druhou částí výpravy – cestujeme s rodinou přátel, která má podobná omezení. Ve vytipované lokalitě je nutno vyhledat chalupu s dostatečným počtem lůžek rozmístěným v dostatečném počtu místností. Důležitý je rovněž počet koupelen a WC. Podmínkou je rovněž Wi-Fi, blízkost obchodu, venkovní posezení a jistě ještě mnoho dalších věcí, o kterých já nemám ani potuchu. Jednoduše proto, že tuto část příprav přenechávám své ženě. Má na to potřebný rozhled, trpělivost, čas a s internetem je takřikájk jedna ruka (což se o mě říct nedá). Vše se korunuje zablokováním termínu a složením zálohy. Potom na několik měsíců vše utichne.

Pro mě přípravy začínají tak týden až čtrnáct dní před termínem „T“. Vozidlo, které doposud sloužilo jako dopravní prostředek pro učitelku a jezdilo nejdál do Litomyšle, je třeba připravit na jiné porce kilometrů. Vše umýt, vysát, doplnit provozní kapaliny a tlak v pneumatikách, pospravit odkládané, na co nestačím, svěřit odbornému servisu. Namontovat všechny nosiče kol, které mám, protože převézt pět kol není žádná maličkost. Kola, na kterých se dlouho nejezdilo (i taková převážím), oprášit, namazat, seřadit. Doma mezitím na různých místech vyrůstají komínky věcí, bez kterých se neobejdeme. Vzrůstá také nervozita a podrážděnost, protože já si svůj komínek nechystám. Když jsou komínky dostatečně vysoké a termín dostatečně šibeniční, přijde moje chvíle. Vezmu všechny komínky, vložím je do připravených zavazadel tak, aby se vše vešlo a nic nepomačkalo, a sbalená zavazadla do kufru auta tak, aby šel zavíít. To je mazácký kousek a u nás ho zatím dokážu jenom já. Na závěr auto ověším z všech stran jízdními koly.

Žena mezitím vypisuje cíle, které nesmíme opomenout navštívit, studuje počasí na místě a nevyhodnější trasu přesunu. Když potom v očekávaný den „D“ na pokraji totálního vyčerpání z příprav konečně vyrazíme, ujímám se já funkce řidiče a manželka je velitelem vozu a navigátorem. Děti si většinou samy vezmou na starost udržování napětí a nervozity ve vozidle. Tak konečně jedem. Ona moje žena je dobrý navigátor. Má orientaci, přehled, vyzná se v mapách. Jen některé její pokyny jsou někdy – jak bych to – hůř srozumitelné. Pojedeme pořád dolů (míněno na jih, v autoatlase je směrem dolů), tady jeď rovně (míněno po hlavní – rovně je barák, případně les), tam jeď do těch vrat do dvora (ve stresu, míněno brána na zahradu). Zkusil jsem proto nasadit navigaci mobilně telefonní. Má neustále nalistovanou správnou stránku v mapě, říká s dostatečným předstihem, kam odbočit – i to názorně ukáže, nezačte se do knížky ve chvíli, kdy ji člověk nejvíc potřebuje... No jo, jenže ony mně na sebe začaly neskutečně žárlit. Jedna té druhé nadává, druhá zas najust ukazuje jinou trasu, než má ta první nastudovanou. Letos se mi pohádaly takovým způsobem, až jsem myslel, že nikam nedejedeme. No, dojeli jsme, ale toho křiku...

Když jsme teda na místě, ubytujeme mužstvo. Kluci s klukama, holky s holkama, manžele na manželské postele. A začnou se plánovat výlety. Porovnáme náš papírek s papírkem přátel a někdy se i na něčem shodneme. Při plánování výletů je třeba zohlednit mnoho činitelů. Například počasí (v tomhle teple chceš lízt na hrad?), vzdálenost (na kolo jsou všechny cesty dlouhé a do strašného krpálu), zdravotní stav dětí (odřeniny, puchýře, špatná nálada) a podobné. Přes všechny překážky se nám většinou podaří několik výletů uskutečnit.

Po týdnů nastává balení číslo dvě. Je podobné tomu prvnímu, jen místo komínku vkládám do zavazadel zmuchlané hromady. I kola naložíme, ta použít a ta nepoužít. Cesta domů probíhá většinou poklidněji. Z části proto, že v obě navigace většinou shodnou, z části proto, že cestu domů zná i sám řidič. A tak po týdnů rodinné dovolené jsem většinou mírně odpočat fyzicky a totálně vyčerpám psychicky. Nevadí. Po čtrnácti dnech v práci se z toho vyhrabu a začnu se těšit na příští rodinnou dovolenou.

Sloupenský místopis – Pomníček u Končin

DNEŠNÍ DÍL MÍSTOPISU JE NÁVRATEM K PŘÍBĚHU, KTERÝ SE VE SLOUPNICI A JEJÍM OKOLÍ ODEHRÁL PŘESNĚ PŘED 70 LETY. PŘIPOMÍNÁ HO POMNÍČEK, KTERÝ NAJDETE NA CESTĚ MEZI KAPLÍČKOU V KONČINÁCH A PODRYBNÍKEM U NĚMČIC. V TĚCHTO MÍSTECH DOŠLO 10. ČERVENCE 1947 K VRAŽDĚ STRÁŽMISTRA SNB JOSEFA HENDRYCHA, NAROZENÉHO 9. PROSINCE 1912. VÝROČÍ TRAGICKÉ UDÁLOSTI SI ZAČÁTKEM ČERVENCE PŘÍMO NA MÍSTĚ PŘIPOMNĚLA ŘADA POLICEJNÍCH HODNOSTÁŘŮ I HEJTMAN PARDUBICKÉHO KRAJE. PŘI PIETNÍ AKCI MIMO JINÉ PŘEVZAL ZA SVĚHO OTCE OCENĚNÍ IN MEMORIAM SYN ZAVRAŽDĚNÉHO SLOUPENSKÉHO POLICISTY. PODROBNĚ SE O KRIMINÁLNÍM PŘÍPADU ROZEPÍSUJE JAROMÍR CHARAMUTA V PUBLIKACI JOSEF HENDRYCH – ZAPOMENUTÁ SVĚDECTVÍ, Z NÍŽ JSOU NÁSLEDUJÍCÍ VÝŇATKY.

V noci z 9. na 10. července roku 1947 došlo v obci Sloupnice k loupežnému přepadení vesnické usadlosti manželů Váňových. Pachatelé loupeže byli dva, přepadení měli pravděpodobně dobře připravené. Rodina Váňových rozhodně nepatřila k té části obyvatel vesnice, již by bylo možno označit za chalupníky, či dokonce za chudáky. Usadlost se navíc nacházela v místě, které bylo od ostatních obydlí sousedů odděleno sadem a zahradou, tehdy se tomu říkalo záhumení. Dalo se tedy říci, že se jednalo o ideální místo pro provedení loupeže s mi-

nimálním rizikem překvapení některým ze sousedů nebo nečekaným setkáním s někým takovým. Oba pachatelé pravděpodobně velmi obezřetně vybírali své oběti. O těchto se dalo předpokládat, že budou mít nějakou větší hotovost. Oba maskovaní muži se na místě přepadení chovali velice agresivně a hospodáře stloukli až do krve. Chtěli peníze a požadovali i maso a jídlo. Dle strohého služebního materiálu, který navíc ve formě hlášení zpracovávali tři různí služební funkcionáři, lze odvodit jen to, že k peněžům (1000 či 1200 korun) si přidali pachatelé nějaké jiné věci. Oba pachatelé při svém odchodu z usadlosti pohrozili hospodáři vystřelením celé rodiny, pokud by se snad náhodou rozhodl přepadení hlásit bezpečnosti. Doslova užili výraz „najdeme si tě a postřílíme vás všechny“. I přes tyto vy-

hrůzky pan Váně po jejich odchodu oznámil přepadení na místní stanici SNB. Pro skutečně vesnickou stanici se jednalo o zcela nezvyklé oznámení a určitě nikdo z příslušníků nevěděl, jak se v takovém případě zachovat. Tehdejší představení stanice vrchní strážmistr Havlíček rozhodl okamžitě zahájit po pachatelích pátrání.

Spolu s ním do terénu vyrazil i strážmistr Josef Hendrych, oba vyzbrojeni trofejnými zbraněmi. Josef Hendrych byl údajně vyzbrojen italským samopalem bereta. Nejprve zběhě vyslechli poškozené. Potom se, dle místní a osobní znalosti terénu a obyvatelstva, vydali směrem, kterým předpokládali pohyb zločinců. Terénem v místě značně členitým a nepřehledným, a tak se nelze divit, že jejich pátrání nemělo příliš

POKRAČOVÁNÍ NA STRANĚ 6

Zprávy obecního úřadu

Opravuje se komunikace na Netřeby

V červnu proběhlo výběrové řízení na opravu komunikace na Netřeby. Do soutěže se přihlášily tři firmy. Nejvýhodnější nabídku podala firma STRABAG, a.s. s cenou 3 340 169 Kč. Dotace na tuto akci činí jeden milion korun, zbývající část bude hrazena z obecního rozpočtu. Koncem července byl s firmou podepsán protokol o předání staveniště. Oprava bude probíhat během srpna, a dojde tak k částečnému omezení dopravy pro stavebniny Javůrek a obyvatele od silnice ke Dvořákovým. Obyvatelé této lokality budou o konkrétním termínu včas informováni. Zástupci firmy mají zájem na tom, aby k omezení došlo v minimálním rozsahu. Během opravy komunikace prosí o trpělivost a toleranci. Je třeba si uvědomit, že se jedná částečně o finance z dotací a je nutné dodržet pravidla, která jsou stanovena pro jejich příjemce. Obyvatelům, kterých se oprava komunikace dotkne, děkuji za trpělivost.

Hasiči získají novou dodávku

Další červnové výběrové řízení se týkalo automobilu a požárního vozíku pro Sbor dobrovolných hasičů Dolní Sloupnice. Do soutěže se přihlášily tři firmy, přičemž nejvýhodnější nabídka přišla od společnosti AUTO IN, s.r.o. Pardubice. Dodávka i s požárním vozíkem bude stát 1 353 069 Kč. Dotace od státu a Pardubického kraje činí 750 tisíc korun, zbývající finance doplatí obec ze svého rozpočtu. Vozidlo bude sboru dodáno nejdéle do konce listopadu.

Oba sbory budou disponovat novou technikou, která by měla sloužit bez potíží spoustu let. Přejeme nám i hasičům, aby s technikou nemuseli často vyjíždět k živelným pohromám, ale aby jejich technika a umění bylo představováno pouze u akcí na pobavení dětí i dospělých.

Obec již nedisponuje stavebními parcelami

Na červnovém zasedání zastupitelstva byl schválen prodej posledních dvou parcel ve Vesničce na stavbu rodinných domků. Obec nyní nemá k nabídnutí žádné zainvestované parcely. Podle územního plánu obce je parcel, kde se dají stavět rodinné domky, dost. Parcely jsou ale v soukromém vlastnictví a majitelé je buď nechťejí prodat, nebo ani nevědí, že je jejich pozemek zařazen v územním plánu pro rodinnou zástavbu. V obci se již objevují spekulanti, kteří oslovují hlavně starší majitele pozemků a přemlouvají je k prodeji parcel. Dělají to asi proto, aby zamezili další výstavbě případným zájemcům nebo z důvodů výdělečných. Čekají, až cena pozemku poroste a poté ji s výdělkem prodají. Z obchodního hlediska je chápu, ale z lidského mi to připadá trochu sobecké.

V současné době je v obci rozestavěných cca 25 rodinných domků. Z toho usuzuji, že zájem stavět je ve Sloupnici značný. Je třeba si uvědomit, že s nárůstem domků stoupá i počet obyvatel a tím i daňová výtěžnost pro obec. Každý si dokáže spočítat, když v každém domku budou tři obyvatelé, kolik obec získá od státu na daních při současně částce 10 000 Kč/obyvatel.

Z toho důvodu bych se chtěl obrátit na majitele těch pozemků určených na stavbu rodinných domků, aby je nabídli obci, která zajistí jejich zainvestování. Jménem zájemců o stavění ve Sloupnici vám děkuji.

Připravují se úpravy terénu pro ochranu před přívalovými dešti

V posledních dnech nás zase někde potrápily přívalové deště a voda valící se z polí do vsi. Nejvíce postižena byla nemovitost pana Honzáka a lokalita ve Drahách. Výraznější škody ale nenapáchala. Chápu

strach obyvatel o svůj majetek v těchto lokalitách, ale nechápu lhostejnost těch majitelů pozemků, na kterých byly v minulosti navrženy tak zvané suché poldry s propustkem, které by zpomalily odtok vody do vsí a zabránily škodám na majetku. Pamětníci vědí, že od každého statku byla do polí k lesu přes louky vyvýšená cesta, která vodu zachycovala. K podobnému se chceme vrátit, potřebujeme k tomu souhlas vlastníka pozemku, na kterém by byl poldr vybudován. Nejednalo by se o žádnou velkou stavbu, ale o „vlnu“ v terénu z hlíny, která by byla opatřena propustkem a byla by technikou obdělávatelná. Místa, kde by propustek měl být, jsou vytipována, dokonce je na ně již zpracována studie. Jedná se pouze o souhlasy vlastníků. Vzhledem k tomu, že za posledních sedm roků došlo k částečným změnám ve vlastnictví pozemků a i k převzetí jejich obhospodařování jinou osobou, obec požádala ZD Sloupnice o dodání seznamu vlastníků dotčených pozemků jako podklad pro další společné jednání k realizaci původního záměru. Vlastníci pozemků budou svoláni k jednání. Od některých vlastníků pozemků již má ZD Sloupnice předběžný souhlas k navrženým opatřením. Doufám, že nyní již najdeme společnou řeč a podaří se nám zabránit škodám na majetku obyvatel. Předpokládám, že si všichni uvědomujeme, že prvořadým zájmem je chránit obydlí a na druhém místě louky a pole.

Likvidace odpadních vod a náletových dřevin

Stále se nám nedaří docílit, aby majitelé nemovitostí likvidovali odpadní vody z domácnosti v souladu se zákonem. Je mizivé množství faktur, které vystavuje paní účetní za odvoz fekálií. Značné množství obyvatel stále nerespektuje zákon o odpadních vodách a fekálie likviduje nedovoleným způsobem. Za letošní I. pololetí bylo vystaveno 48 faktur za uložení fekálií na čističce. Toto číslo neříká, že bylo

vyvezeno od 48 majitelů nemovitostí, protože někteří si nechávají vyvážet častěji než jednou za pololetí. Když vezmeme v úvahu, že Sloupnice má cca 570 čísel popisných, napojených na kanalizaci je cca 140, vychází nám, že cca 390 majitelů nemovitostí odpadní vody neřeší. Nechci vyhrožovat, ale není daleko doba, kdy majitelé domků budou osloveni, jak odpadní vody likvidují. Není přece možné, aby se jedni chovali slušně a druzí se těm slušným smáli.

Další věc, která se týká pořádku v obci, je její značné zarůstání křovím a náletovými dřevinami. Ty v některých místech zasahují do elektrického vedení, a dochází tak k výpadkům proudu. Žádám majitele pozemků, kde stromy a náletové dřeviny zasahují do drátů elektrického vedení, aby je neprodleně prořezali. Na vzrostlé stromy a keře, které zasahují do místních komunikací, si stěžují i pracovníci firmy LIKO SVITAVY svážející komunální odpad. Do určitých míst nechtějí jezdit kvůli poškození techniky (zrcátka, majáky). Pokud si ještě několik let necháme obec zarůstat, tak nás nenajde ani princ z Šípkové Růženky. Abych nebyl až tak negativně naladěný, musím uznat, že v minulém roce se našim občanům celkem dařilo třídit odpad a od společnosti EKO-KOM jsme za 39,60 tun vytříděného odpadu získali finanční odměnu ve výši 103 355 Kč. Nevyplatí se s něčím raději zajet do sběrného dvora než to hodit do popelnice?

Prosíme dlužníky o úhradu poplatků

Obecní úřad ve Sloupnici upozorňuje občany, kteří dosud neuhradili poplatky za svoz a likvidaci komunálního odpadu, aby tak neprodleně učinili. Platbu lze uhradit v hotovosti na OÚ Sloupnice nebo zaslat na účet 9329611/0100, variabilní číslo pro obyvatele z Dolní Sloupnice je 100+č.p. a pro obyvatele z Horní Sloupnice 200+č.p.

POKRAČOVÁNÍ NA STRANĚ 14

Sloupenský místopis – Pomníček u Končín

POKRAČOVÁNÍ ZE STRANY 3

velkou šancí na okamžitý úspěch. Na světě byla informace o tom, kam asi oba pachatelé směřují. Dá se předpokládat, že vrchní strážmistr Havlíček neměl v té době příliš na výběr. Stanice SNB ve Sloupnici nečítala tolik mužů, kolik by jich v takovém případě potřeboval. Není nikde z dostupného materiálu přesně patrné, že se do pátrání zapojili jen pánové Havlíček a Hendrych, ale lze to předpokládat na základě kusých výňatků ze služebních hlášení, která pak popisují další průběh dramatu. Přesný postup pátrání není nikde podchycen, a tak se můžeme jen dohadovat, že oba příslušníci bezpečnostního aparátu dospěli na okraj obce Němčice, který dodnes nese přízvisko Podrybník. Oba příslušníci se v pátrání dostali do oblasti, kde byly v té době údajně tři chaty, dnes už tam jsou jen dvě.

Jak se konec dramatu odehrál, to již po takové době nikdo přesně nepopíše. Josef Hendrych v té osudové chvíli byl na místě jen sám a stal se terčem pro zákeřného střelce. Kdo z těch dvou zločinců to udělal, je vlastně lhostejné. Ostatně ten, který zůstal mezi živými déle, přiznal, že peníze potřebovali a chtěli je získat za každou cenu. Kde v té chvíli byl vrchní Havlíček, se asi již nedovíme. Dá se předpokládat, že byl někde v okolí, ale že však nemohl nebo

nebyl schopen do děje zasáhnout. Jakýkoli zásah by stejně nevrátil život Hendrychovi, ten byl na místě mrtev. Pachatelé na něj vystřelili a jedna ze střel jej na místě usmrtila. Oba pachatelé získali touto vraždou několikahodinový náskok a Hendrychův samopal. Z dalšího vývoje lze usuzovat, že se vrchnímu strážmistrovu Havlíčkovi v krátkém čase podařilo aktivovat další bezpečnostní složky a pak dostaly události velmi rychlý spád. Do pátrání po zločincích, kteří již měli na krku vraždu příslušníka, se zapojila i armáda. Bylo rozhodnuto oba zločince uzavřít v kruhu obcí Sloupnice, Němčice, Pívrat, Česká Třebová, Pazucha a Člupek. Do akce se dle dobových informací zapojili i místní hajní a střelci z mysliveckých spolků. Je tedy patrné, že vražda v místě vyvolala situaci, kdy se lidé dokázali semknout. Obava z vrahů nakonec sjednotila širší veřejnost. Ostatně další šetření ukázalo, že obava byla oprávněná. Teprve později se ukázalo, že za poslední rok se oba zločinci dopustili několika dalších loupežných přepadení usedlostí v okolí. Poškození však většinou z obavy o život svůj i rodin uposlechli výhružek a případy neohlásili.

Najednou bylo zřejmé, že pachatelé jsou jistý František Sedláček ve věku dvaadvacet let a Václav Lolič, který v té době měl pouhých devatenáct let. Oba v té době byli

bytem v obci Němčice, Sedláček byl v Němčicích rozený. Lolič byl rusínský optant, tedy přesídlenec. Pravděpodobně ve vsi sloužil jako takzvaný podruh, tedy například jako kočí či námezdní dělník na některém s místních statků.

Byla zjištěna informace, že oba se ukrývají v domě Sedláčkových rodičů v Němčicích. V té době se již kola bezpečnostního aparátu točila na plné obrátky a pachatelé byli v domě obklíčeni. S ohledem na vraždu příslušníka SNB rozhodně nemohli očekávat od zasahujících kolegů zavražděného jakékoli slitování. Krátce před třetí hodinou ranní vrzla dvířka do půdního prostoru stavení. Údajně zazněla výzva k tomu, aby se pachatelé vzdali. Ozvala se však dávka ze samopalu od stavení. Bezprostředně na to byla zahájena palba jako odpověď. Následně se z místa začal ozývat nářek a sténání. S ohledem na noční temnotu však bylo rozhodnuto místo dále hlídat a počkat, až se rozední. Krátce po prvních záblescích rodičů se nového dne bylo zjištěno, že Lolič byl na místě zastřelen a Sedláček byl velmi vážně postřelen. Byl převezen do nemocnice v Litomyšli, kde však svým zraněním posléze podlehl. Před smrtí byl ještě podroben orientačnímu výslechu, při kterém bez jakékoli lítosti prohlásil, že ničeho nelituje. Oba byli rozhodnuti se za každou cenu dostat za hranice republiky. Tou jakoukoli cenou se stal i život strážmistra Josefa Hendrycha. –MŠ–

Sloupnici poctila návštěvou dcera válečného pilota

V zimě letošního roku se ozvala dcera pilota Královského letectva v Anglii Jiřího Mikuleckého – Desmonda **Jana Stott**, že by ráda navštívila rodiště svého otce. Po několika dopisech a mailech byl dohodnutý termín návštěvy na 22. a 23. června. Ubytování bylo zajištěno v penzionu Mandl, kam se Jana s manželem a přáteli z Dánska dostavila 22. června navečer. Byl jsem domluvený se spisovatelem panem Josefem Havlem, který o Jiřího napsal knížku, že se s Janou a přáteli sejdem dříve a dohodneme, co budou chtít ve Sloupnici vidět. Druhý den dopoledne jsme se sešli na obecním úřadu ve Sloupnici, kde v zasedací místnosti bylo pro vzácnou návštěvu připraveno drobné občerstvení. Přítomni byly příbuzní a známí pana Jiřího Mikuleckého, a tak bylo stále o čem povídat. Paní Jana projevila zájem vidět Bartošův statek, kde její tatínek trávil část mládí. Dále se byla podívat na evangelický hřbitov, kde je pochována její babička. Po návštěvě evangelického kostela následoval oběd v restauraci U Labutě. Určitě vazby na toto pohostinství měla právě její babička. Bylo toho mnoho, co dcera pana

Mikuleckého chtěla vědět, a tak se oběd protáhl téměř do tří hodin.

Chtěl bych poděkovat všem, kteří se na organizaci návštěvy nějakým dílem podíleli. Bez jejich pomoci bych to sám nezládl. Velký dík patří všem tlumočnickům za bezvadný překlad a také fotografovi Jaroslavu Novákovi staršímu, který vše dokumentoval.

Paní Jana poděkovala za přijetí a slíbila, že toto určitě není poslední návštěva ve Sloupnici.

Za několik dní došel na obec od Janina manžela Petera Stotta mail tohoto znění: **VÁŽENÍ PŘÁTELÉ, CHCEME VÁM S JANOU CO NEJUPŘÍMNĚJI PODĚKOVAT ZA TO, ŽE JSTE PRO NÁS MINULÝ TÝDEN PŘIPRAVILI TAK BÁJEČNÝ DEN. JSME NADŠENÍ VŘELOSTÍ A VELKORYSOSTÍ PŘIJETÍ, KTERÉ JSTE NÁM PŘIPRAVILI. PODĚKUJTE PROSÍM ZA NÁS VŠEM, KTEŘÍ SE PODÍLELI NA PŘÍPRAVĚ DNE, NA KTERÝ NEZAPOMENEME. ZEJMÉNA CHCEME PODĚKOVAT TLUMOČNÍKŮM A FOTOGRAFOVI A TAKÉ RESTAURACI U LABUTĚ ZA JEJICH PŘÍSPĚVEK. NYNÍ S ODSTUPEM ČASU JE NÁM ZŘEJMÉ, ŽE JSME NAŠI NÁVŠTĚVU VE SLOUPNICI MOHLI NAPLÁNOVAT NA VÍCE DNÍ, ALE KDYŽ JSME SE K VÁM CHYSTALI,**

NEBYLI JSME SI JISTI, JAK VŠE DOPADNE. ZNAMENÁ TO, ŽE SE K VÁM BUDEME MUSET BRZY VRÁTIT. S POZDRAVEM PETR A JANA.

JOSEF ŠKEŘÍK

Jana a Peter Stott

„Zážitek poté, co si člověk uvědomí, že to skutečně zvládl, je skvělý!“

ŘÍKÁ SE, ŽE BĚH JE SPORT, KTERÝ MŮŽETE ZAČÍT DĚLAT KDYKOLIV A HLAVNĚ KDEKOLIV. JEDINÉ, CO NA ZAČÁTKU POTŘEBUJETE, JE CHUŤ A VŮLE. JAKÉ TO JE, KDYŽ POČÁTEČNÍ SNAHA ZLEPŠÍ SI KONDICI PŘEROSTE VE VEL-

KOU VÁŠEŇ I ZÁVISLOST? NEJEN O TOM JSEM SI POVÍDALA S MÝM BÝVALÝM SPOLUŽÁKEM **JIRKOU BENEŠEM**, KTERÝ SICE ČASTO BĚHÁ V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH, KDE V SOUČASNÉ DOBĚ STUDUJE, ALE POTKAT HO MŮŽETE I U NÁS VE SLOUPNICI.

● Pokud si dobře vzpomínám, na základní škole jsi nepatřil k vášnivým sportovcům. Kdy jsi začal běhat a co tě k tomu vedlo?

Jako dítě jsem byl hodně oplácáný, takže první motivací k pohybu pro mě byla touha dostat se pod hranici nadváhy. Poté, co se mi to povedlo, jsem pomalu začal zkoušet, co všechno moje tělo zvládne. Pravidelně

jsem ale běhal až v devítce, a to jen krátké vzdálenosti. Nejdřív jsem to dělal jenom proto, abych si udržel přiměřenou váhu a kondici. Postupem času mě to ale začalo bavit a chtěl jsem vyzkoušet, jestli se dokážu zlepšovat.

● Jak často běháš?

Většinou třikrát až šestkrát týdně. Běhám tak celý rok. Posledních několik let už běhám pouze venku. Na páse to není ono.

● V extrémních tropických vedrech, jaká teď zažíváme, nebo naopak v zimě, kdy se teploty dostávají hluboko pod nulu, se jistě běhá mnohem hůř. Omezuje tě počasí?

Teď v létě běhám často pozdě večer, nebo i v noci, abych se vyhnul přímému sluníčku. Co se týká počasí, nevadí mně nic kromě krupobití. Zima je trochu problematická, především kvůli dýchání ledového vzduchu. Proto používám různé kukly, což je někdy pro kolemjdoucí v Budějovicích dost zarážející. V lepším případě mě mají za blázná, v horším za zločince. Jednou mě s domněnkou, že jako zakuklený zločinec utíkám z místa činu, zastavila i budějovická policie. Naštěstí se mi jim podařilo vysvětlit, že jsem jenom běžec. Teď už mě tam znají. Uznávám,

že takové trénování může být občas trochu bláznivé, ale myslím si, že kdybych bral počasí nebo roční období jako omezení, hned bych si našel výmluvu, proč nejit běhat. Ideální počasí je totiž málokdy.

● Máš daný pevný týdenní plán, který striktně dodrжуješ, nebo si jdeš zaběhat jenom tehdy, když máš chuť?

Záleží na tom, jak se zrovna cítím, ale vždycky se snažím jít běhat minimálně třikrát do týdne. Každý týden chci naběhat alespoň padesát až osmdesát kilometrů. Na jaře a v létě toho obvykle natrénuji víc. V zimě se snažím spíš nevypadnout úplně z formy.

● Říká se, že běh jako takový je finančně nenákladný sport. Je to pravda? Máš nějakou speciální obuv?

Myšlím, že běhání je nejméně nákladný sport vůbec. Není k němu potřeba nic kromě našeho těla. Pokud ovšem někdo chce, může dát do nejrůznějších běžeckých pomůcek spoustu peněz. V zásadě ale nepotřebujete ani jednu. Pro běh je dobrá lehká síťovaná obuv. Z běžecké obuvi si ale obchodníci udělali skvělý byznys a v médiích je nám často podsouváno, že bez nějakých speciálních bot za deset tisíc nesmíme s běháním ani začít. Pravdou však je, že mnoho nejlepších ultramaratonců běhá naboso nebo se základní běžeckou obuví, která nemá žádné odpružení ani jiné vymoženosti. Je smutné, že i kondiční trenéři v internetových pořá-

dech tyto drahé speciální boty doporučuji, přestože vědí, že nošení této obuvi může našemu zdraví spíš uškodit než prospět. Noha potřebuje kontakt s podložkou. Běžci, kteří používají obuv s velkým odpružením, jsou i častěji zranění. Je třeba si uvědomit, že nejlepší dálkový běžci historie běhali v docela obyčejných sandálech.

● **Já o tobě vím, že jsi již běžel maraton, což je jistě výjimečný zážitek, se kterým se jen tak někdo chlubit nemůže. Můžeš nám tuto zajímavou zkušenost popsat?**

Zážitek poté, co si člověk uvědomí, že to skutečně zvládl, je skvělý. Překoná ho opravdu máloco. Poslední kilometry jsem byl už docela vyčerpaný, ale smál jsem se od ucha k uchu, protože jsem věděl, že to zvládnou. Do té doby jsem absolvoval hodně půlmaratonů, které lze uběhnout bez příjmu cukru i vody, pokud není velké teplo. Maraton si bez těchto věcí vůbec nedokážu představit. Je daleko obtížnější. Přesto si myslím, že s dostatečným tréninkem ho může uběhnout téměř každý.

● **Co tě motivuje k tomu, abys zatnul zuby a pokračoval dál? Je to vidina cíle, pocit překonání sebe sama, nebo ještě něco jiného?**

Je to určitě v překonávání sama sebe. Běh je jako droga, když si na něj zvyknete, je velmi těžké přestat.

● **Kdy je rozumné postavit se na start maratonu, který je pro mnohé cílem?**

Ideální je si postupně přidávat počet naběhaných kilometrů za týden. Poté, když je běžec schop uběhnout bez větších problémů několik půlmaratonů v jednom týdnu a následně i trasu přes třicet kilometrů, by měl zvládnout i maraton.

● **Myslíš si, že může běhat opravdu každý, nebo k tomu musíš mít dispozice?**

Já jsem důkazem toho, že běhat může skutečně každý člověk. Myslím si, že jsem pro běh nikdy žádné předpoklady neměl. Ani teď se nepovažuji za nic víc než nadšeného amatéra. Na běhu je krásné to, že člověk překonává hlavně sám sebe. Závodů také běhám s ostatními, ne proti nim.

● **V současné době mnoho lidí mění svůj životní styl, více se zaměřují na stravu, více sportují. Je to podle tebe jen tlak společnosti, dočasný trend, póza, která zmizí, až to přestane být módní, nebo jde o skutečnou změnu postoje k životu a vlastnímu zdraví, o které se lidé více zajímají?**

Pravdou je, že v posledních letech u nás přibýlo hodně občasných běžců. Myslím si však, že jde skutečně jenom o trend, který se brzy zase posune jinam. Co se týká životního stylu, nemyslím si, že by byl u současné generace zdravější než u těch minulých. Ve zdravotnictví se to celkem jasně ukazuje ve stále zvyšujícím se výskytu civilizačních onemocnění. Jako zdravotník se domnívám, že většina lidí se o své zdraví skutečně zajímá až ve chvíli, kdy je začíná opouštět.

● **A z pohledu zdravotníka běh doporučuješ?**

Na to se těžko odpovídá. Myslím, že uběhnout pár kilometrů několikrát do týdne může být prospěšné pro každého zdravého člověka. U větších vzdáleností je to jiné. Rozhodně bych běh na delší vzdálenosti nedoporučoval nikomu s velkou nadváhou. Ideální je nejdřív váhu shodit, až pak začít s během na pár kilometrů. Běh na vzdálenost maratonu a delší tratě nepovažuji za zdravý prospěšný. Myslím si ale, že nemusí být ani zdraví škodliví, pokud se na něj daný běžec dostatečně připraví.

● **Máš nějaký svůj běžecký sen? Lákalo by tě zúčastnit se nějakého konkrétního závodu?**

Určitě bych se rád příští jaro zúčastnil Pražského maratonu. Letos jsem ho kvůli rekonvalescenci po mononukleóze a mnoha povinnostem ve škole nestihl, takže se na něj moc těším. Sny mám hodně velké. Patří do nich například některé ultramaratony nebo triatlon ironman. Některé z těchto snů nejsou příliš reálné, ale asi je lepší mít velké sny než vůbec žádné.

Jirkovi děkuji za rozhovor a přeji mu mnoho (nejen) běžeckých úspěchů. Slib, že si s ním za poskytnutý rozhovor půjdu zaběhat, je pro mě velkou výzvou !

–TEŠ–

Ohlédnutí za fotbalovým rokem

Další rok na fotbalových hřištích je za námi, tak ho pojďme společně zhodnotit. Muži zahájili další ročník v krajské 1. B třídě ještě hůře, než ten předchozí. Na podzim se jim vůbec nedařilo a získali pouhých 14 bodů. Hodně bodů ztratili po penaltových rozstřelech, které se jim, na rozdíl od let minulých, vůbec nedařily. Nutno ovšem připomenout, že měli mnoho zraněných a byly zápasy, kdy nastupovali s několika dorostenci v sestavě. Jarní část už byla výrazně lepší, marodi se vrátili do sestavy a nových zranění už nebylo tolik. Bylo z toho konečné osmé místo se slušným náskokem od sestupových příček.

Dorostenci vstoupili už do čtvrtého ročníku ve spolupráci s dorostenci Jehnědím. A zdálo se, že přicházejí lepší časy. Poměrně široký kádr a dvě vítězství v prvních dvou kolech těmto myšlenkám napomáhaly. O to větší zklamání bylo, když v ostatních podzimních zápasech získali dorostenci pouhý jeden bod. Na některá utkání se odjíždělo v deseti lidech, některá se v tomto počtu, vinou vyloučení, dohrávala. Nebylo tedy nic divného, že jsme podzim dokončili na posledním místě. V jarní části to nebylo o mnoho lepší, za celý ročník jsme získali pouhých 15 bodů a skončili na předposledním místě. Za oddíl u mužstva působil Ivo Eliáš a Roman Vancl. Vzhledem k malému počtu hráčů nebudeme tuto kategorii v dalším ročníku přihlašovat, starší dorostenci se připojí k mužům, pro mladší budeme hledat uplatnění v některých jiných mužstvech.

Do právě skončeného ročníku jsme po delší době přihlásili do okresního přeboru družstvo starších žáků. Vznikla dohoda s okolními kluby, kdy někteří naši mladší žáci a hráči přípravek hrají v těchto klubech a naopak někteří jejich starší žáci hrají zase u nás. Vzhledem k malému počtu hráčů nejsme schopni ani my, ani okolní obce naplnit všechny kategorie mládeže, proto vznikla tato dohoda, abychom mládež u fotbalu udrželi. Starší žáci tak hráli ve společném družstvu s Jehnědím. Přechod na velké hřiště byl zpočátku pro některé velkou změnou, ale postupně se žáci zlepšovali a v některých utkáních i bodovali. Není vůbec podstatné, že skončili na posledním místě, podstatné je, že mají vůbec zájem sportovat. U mužstva působil Zdeněk Smutný a Lukáš Kříž.

Mladší žáci hráli v Řetově ve společném mužstvu a skončili ve středu tabulky. Tato

spolupráce bude pokračovat i nadále, stejně tak starší žáci budou pokračovat ve spolupráci s Jehnědím.

Letošní 23. ročník turnaje v malé kopané **Sloupnice CUP 2017** se nesl celý den v duchu krásného počasí a plného počtu 24 přihlášených týmů. Nutno podotknout, že letos jsme se setkali s enormním zájmem týmů a, ač neradi, museli jsme asi 10 z nich odmítnout, protože bychom kapacitně nezvládli organizaci turnaje. Dovedlo nás to ale k myšlence, jestli organizaci trochu nepozměnit a nepokusit se zvýšit kapacitu turnaje při dalších ročnících.

Zápasy ve skupinách proběhly bez vážných incidentů, na čemž měli podíl i kvalitní rozhodčí. Úplně jiný náboj měly vyřazovací

**2. místo
TJ MIKAMATO**

zápasy, které začaly v osmifinále. Emoce se zvyšovaly, ale nikdy nad rámec sportovního boje. Do semifinále nakonec postoupila mužstva Váchyč team, TJ MIKAMATO, Pobřeží Kocoviny a Rošťáci. TJ MIKAMATO mohlo vyhrát potřetí v řadě, semifinále zvládlo bez problému, ale ve finále je v penaltovém rozstřelu předčili Rošťáci. Třetí místo obsadil Váchyč team. Nejlepším bran-

**3. místo
Váchyč team**

kářem byl vyhlášen Jan Ehrenberger z týmu Rošťáci, nejlepším hráčem Josef Strnad z TJ MIKAMATO.

Letošním ročníkem nás celý den provázel jako moderátor a DJ člen ranní show na Evropě 2 Martin Cihlář, kterému tímto děkujeme. Pro děti bylo v průběhu dne připraveno osvěžení v podobě koupání v pěně, kterou nám vyrobili hasiči z Ústí nad Orlicí. Velké poděkování patří také všem pořadatelům, kteří se na letošním ročníku podíleli a že jich bylo opravdu hodně, dále sponzorům, hráčům všech týmů a divákům. Bez nikoho z Vás by turnaj nebyl takový, jaký byl,

a doufáme, že minimálně stejně úspěšně a kvalitní budou i další ročníky.

Co se týče samotného hřiště, máme nové záchody a skladovací prostory, jejichž stav byl více než žalostný. Jsou umístěny v prostoru stávajících buněk vpravo od kabiny a jsou to sanitární a skladové buňky. Prostor kolem buněk byl vydlážděn zámkovou dlažbou. Byla také zvětšena kabina hostů. Podařilo se nám získat dotaci z kraje i od obce jako vlastníka areálu na rekonstrukci travnaté plochy. Ta byla provedena hned po turnaji v malé kopané a momentálně je na plochu zakázaný vstup.

Z tohoto důvodu odehrajeme první zápasy na hřištích soupeřů. Konkrétně muži začínají v sobotu 12. srpna v Libchavách, starší žáci v sobotu 26. srpna v Semaníně.

Vzhledem k již zmíněnému nízkému stavu počtu hráčů v mládežnických kategoriích, začnou opět, pravděpodobně od září, tréninky těch nejmladších, pod vedením Josefa Vondry. Podle uvážení by se mohli zapojit do soutěží od jara nebo od dalšího ročníku. Děkujeme všem příznivcům za jejich podporu a pomoc, členům klubu za práci a reprezentaci, dále děkujeme všem těm, kteří nás podporují a pomáhají nám v naší činnosti a těšíme se na ty, kteří budou chtít rozšířit naše řady. Fanoušky zve na naše zápasy, nejenom na domácím hřišti.

RADOVAN JISKRA
SEKRETÁŘ SK SLOUPNICE

Jan Šplíchal – malíř naší vesnice

Snad si laskavý čtenář Pelmelu povšiml, že se na titulní stranu snažím umísťovat fotografie, které se vážou k danému ročnímu období. Pro letošní léto jsem měl už delší dobu připravenou fotografii obrazu, který visí v zasedací místnosti obecního úřadu. Nese název Žně a jeho autorem je sloupnický malíř **Jan Šplíchal** (1894–1942). Chtěl jsem zároveň „něco málo“ o obrazu i samotném malíři do Pelmelu připsat, ale při získávání informací od místních obyvatel i z dalších zdrojů jsem uznal, že moje „badatelské“ možnosti i rozsah Pelmelu na důstojný popis zdaleka nestačí. Přináším tedy alespoň nejzákladnější údaje, které berte jako pobídku k prostudování dalších podrobností malířova života a díla.

Jan Šplíchal pocházel ze starobylého rodu Šplíchalů z Dolní Sloupnice, který žil a hospodařil na statku dnešního č.p. 6. Spisovatelka Teréza Nováková si tento rod vybrala pro svou povídku Babička Divišová. Šplíchalovi zde vystupují pod jménem Divišovi. „*Statek Divišů počítali všichni za nej přednější; měli tam nejen všeho, ale měli ještě k tomu vždycky něco zvláštního, co po nich nikdo nedokázal. První sázeli řpu – cukrovku a podařilo se jim na ní mnoho vydělati, ač jiní se s ní později zakopali. Pak*

zase měli úlů, že med daleko prodávali; nyní nejší hospodář dokonce počal pěstovati révu a tlačil z ní víno, ač se mu nepřející posmívali, že do něho přidává cukru a jako by na tom ještě neměl dosti a chtěl se zrovna vrchnosti rovnati, zařídil si za sadem srnčí ohradu! I rod Divišů byl v obci považován za tak znamenitý jako statek jeho. Když

přestala robota, volen »představený« ne z rychty, která jindy obecní věci spravovala, ale ze statku u Divišů, a nyní již byl z něho třetí starosta. Lidé si povídali, že jsou někde peníze a jinde rozum, - ale u Divišů že je pohromadě obojí. Umějí poraditi sobě i jiným, umějí i pomoci, - a mají z čeho!“

Svačina pod hruškou.

Tento strom je častým objektem Šplíchalových obrazů. Hruška, která dnes již nestojí, patřila rodině Čapků, statkářům, kterým po Únoru 1948 komunisté zabrali polnost za statkem, a všechny stromy i hrušku posekali kvůli stavbě budov pro JZD. Hruška byla zasazena jako hraniční mezi polnostmi statkářů (z dipl. práce E. Mikoláškové).

Podle Kroniky rodu Šplíchalova zde tato rodina žila přinejmenším od roku 1662. Její historie ve Sloupnici končí v 50. letech 20. století, kdy ji komunisté násilně vyhnali ze vsi (psali jsme v rozhovoru Pelmelu v prosinci 2016). Ale zpět k malíři Janu Šplíchalovi.

Jan Šplíchal byl malíř krajinář. Ve Sloupnici začal chodit do obecné školy a pak docházel na řemeslnickou školu v Litomyšli, kde v té době vyučoval kreslení absolvent pražské Akademie, regionální umělec profesor Karel Šťastný, stoupenec Mařákovy školy. U něho Šplíchal získal malířskou přípravu a zřejmě na jeho doporučení pak nastoupil na tkalcovskou školu v Ústí nad Orlicí, kde byl součástí obecné výuky i nepovinný kreslířský obor, kam Šplíchal s největší pravděpodobností docházel. Tuto školu však vystudoval se sebezapřením. Za přispění ředitele tkalcovské školy Chramosty poté začal studovat na Uměleckoprůmyslové škole v Praze, kde se stal žákem Jakuba Schikanedera a soukromě studoval u Maxe Švabinského grafiku. Studia však nedokončil. Pravděpodobně z neutěšených finančních důvodů ze školy odešel a vrátil se zpět do Sloupnice. Tady pomáhal na statku u Šplíchalů jako nádeník. Na sklonku 1. světové války byl odveden na frontu a po návratu domů se už o dokončení studií nepokoušel. Do konce svého života žil ve Sloupnici. Smířil se s osudem regionálního umělce a zaměřil se na za-

chycování svého rodného kraje. V jeho obrazech se objevují motivy z Českomoravské vysočiny a Litomyšlska a speciálně z rodné Sloupnice. Vedle nich maloval kulisy, divadelní dekorace a čestné diplomy. V roce 1927 byl Šplíchalovi Syndikátem výtvarných umělců přiznán titul akademického malíře za jeho píli a úsilí, s jakým se věnoval malířskému řemeslu. V roce 1938 však těžce onemocněl, postupně ztrácel zrak a o čtyři roky později zemřel. (Zdroj www.galeriekroupa.cz).

Obraz Žně, pro místní obyvatele asi nejvýznamnější malířův obraz, vznikl v roce 1935. Je na něm zachycena sklizeň obilí v okolí Džbánovce. Vznik malby inicioval statkář Václav Čapek, jehož prostřednictvím dílo zakoupila Občanská záložna v Litomyšli za 10 000 korun. Dle diplomové práce Edity Mikoláškové jsou postavy na obraze podobiznami několika obyvatel Sloupnice a rodinných příslušníků, kteří stáli modelem: „Na koních sedí mladý sedlák J. Bečička z Malé Strany v Dolní Sloupnici (Bečičkovi byli spřízněni s malířem a nakupovali či dostávali od něj obrazy) a malý Miloslav Šplíchal sedící na běloušovi, synovec Jana Šplíchala, kterého zpodobnil dva roky před Žněmi. Při sezení modelem seděli místo na koních na tzv. lejtách, což jsou dřevěné cisterny na močůvku, které byly v každé chalupě. Muž s knírkem, kosou a širokým kloboukem je chalupník Josef Štantejský zvaný

sloupenský sekáč. Žena pijící ze džbánku je Šplíchalova mladší sestra (podle jiné verze jde o Emilii Štantejskou, dceru Josefa Štantejského, pozn. redakce). Starší sestru nalezneme sedící v popředí, za ní stojí malý chlapec (patrně její syn).“ Žena sedící k nám zády je Anna Mikulecká z Dolní Sloupnice č.p. 5 (rozená Benešová z č.p. 4). Sekáč Štantejský pocházel ze Řetůvky, bydlel u rybníčku „u Matyášů“ v Dolní Sloupnici a v době, kdy ho malíř takto vyobrazil, mu bylo asi 55 let.

Jak vidno, žně se v té době obešly bez techniky, na posečení obilí musela stačit kosa. Sedlákům se sklizní pomáhali zkušení ženci, kteří se k práci nechávali najímat. V dřívějších dobách se prý někteří z nich vydávali za výdělkem pěšky až do Rakous, kde byly žně o něco dříve, a poté se vraceli na sklizeň do Čech.

Mnohem více informací o Janu Šplíchalovi a jeho díle lze nalézt v následujících pramenech, ze kterých jsem také při sestavování tohoto článku čerpal:

- Edita Mikolášková: Jan Šplíchal (1894–1942) malíř krajiny a vesnického života – jeho život a dílo v kontextu doby (diplomová práce, publikována vydavatelstvím MIKEDIT Dr. Mikoláška v edici Sloupnice pod diplomem)
- publikace „Jan Šplíchal – Křehká krása krajiny“ vydaná Galerií Kroupa v Litomyšli

Zprávy obecního úřadu

POKRAČOVÁNÍ ZE STRANY 5

Částka za obyvatele pro letošní rok činí 550 Kč. Dále evidujeme spoustu obyvatel, kteří nemají zaplacen poplatků za svého psa. Věříme, že k neuhrazení poplatků došlo neúmyslně, a obyvatelé, kterých se to týká, dají vše včas do pořádku.

Různé

- Základní škola ve Sloupnici získala prostřednictvím dotace další herní prvek, který bude do konce prázdnin instalován. V plánu má vedení školy zřídit venkovní učebnu na zahradě v místě dřívější čističky.
- V mateřské škole se v rámci úspor energie snižují stropy, vyměnil se plynový kotel za úspornější a do kuchyně bylo instalováno zařízení (konvektomat) pro ulehčení práce kuchaře.
- Oblastní charita v Ústí nad Orlicí nabízí pomoc pro případ mimořádných krizových situací (povodně, požáry) v podobě zapůjčení vysoušečů vlhkosti, dále nabízejí materiální pomoc, zajištění náhradního šatstva a podobně. Kontaktovat je můžete na tel. číslech: 731 598 830 – vysoušeče, 731 402 294 a 730 804 220.

JOSEF ŠKEŘÍK, STAROSTA OBCE

Aktuality z přípravy rychlostní komunikace R35

Vláda České republiky v polovině května přijala důležité usnesení, které se týká výstavby rychlostní komunikace R35 v Pardubickém kraji a na ni navazujících nových přívaděčů či rekonstrukcí stávajících silnic. Pro Pardubický kraj jde o klíčové rozhodnutí, stát se totiž zavázal, že zaplatí 2,7 miliardy korun za stavbu dálničních přívaděčů a obchvatů menších obcí. Mezi jinými je v usnesení zmíněna modernizace silnice II/312 v úseku Žamberk – Libchavy – Choceň a dále s napojením na R35 u Vysokého Mýta, dále modernizace komunikace II/358 z Litomyšle přes Němčice do České Třebové a také silnice II/360 z Litomyšle přes Sloupnici do Ústí nad Orlicí. Tímto usnesením se také ruší dřívější usnesení vlády z roku 2006, tzv. Memorandum o spolupráci při přípravě a realizaci R35 v rámci Pardubického kraje. Původně schválená verze memoranda představuje pro Ministerstvo dopravy závazky, jejichž uskutečnitelnost je v současné době prakticky nemožná.

–MŠ–

Divadelní spolek
DOVEDA Sloupnice

Vás zve na premiéru svého
představení

ČESKÝ DĚJÁK

(autorský kabaret
inspirovaný českou historií)

V pátek 15. září
a v sobotu 16. září
od 19.30 hodin
v areálu Na Mlejnici

Společenská kronika

květen, červen 2017

NAROZENÍ

Adam Bezděk, Sloupnice
Michal Ferko, Sloupnice

ŽIVOTNÍ JUBILEA KVĚTEN 2017

- 70 let ■ **Libuše Mikulecká**
Dolní Sloupnice
Irena Fišerová
Horní Sloupnice
Věra Veselá
Horní Sloupnice
- 85 let ■ **Jan Mikulecký**
Horní Sloupnice
- 87 let ■ **Ludmila Hebková**
Dolní Sloupnice
- 89 let ■ **Jindřich Šmöger**
Horní Sloupnice
Marta Poláková
Horní Sloupnice

ŽIVOTNÍ JUBILEA ČERVEN 2017

- 70 let ■ **Miloš Seidl**
Horní Sloupnice
- 80 let ■ **Božena Malochová**
Horní Sloupnice
- 86 let ■ **Josef Dušek**
Horní Sloupnice
- 87 let ■ **Marie Fricová**
Horní Sloupnice
- 88 let ■ **Milada Dolečková**
Dolní Sloupnice
- 89 let ■ **Anna Mikulecká**
Horní Sloupnice
- 91 let ■ **Ludmila Šmejdiřová**
Dolní Sloupnice

ÚMRTÍ

Rozloučili jsme se se 4 občany z Domova
pro seniory ve Sloupnici.

MILADA LIMBERSKÁ, MATRIKÁŘKA

Dne 19. srpna 2017 uplyne 30 let
co nás navždy opustila paní

Marie Benešová

Vzpomeňte s námi.
Dcera Zina s rodinou,
sourozenci, příbuzní

Redakční poznámky

- Články a fotografie zasílejte v elektronické podobě.
- Příspěvky, prosíme, zasílejte nejpozději do dne uzávěrky příštího čísla. Nemůžeme zaručit, že příspěvky dodané po datu uzávěrky, budou otištěny.
- Své příspěvky konzultujte s dostatečným časovým předstihem s redakcí. Redakce si vyhrazuje právo výběru jednotlivých příspěvků.
- Cena za otištění inzerátu je 200 Kč pro místní, 500 Kč pro ostatní.

Příspěvky, připomínky a dotazy zasílejte na adresu
pelmel@sloupnice.cz

Uzávěrka příštího čísla Sloupnického PELMELU je 20. září 2017.

Další číslo Sloupnického PELMELU vyjde 10. října 2017.

Sloupnický PELMEL je časopis obce Sloupnice. Vychází šestkrát ročně. Vydání 4. čísla 19. ročníku: 17. srpna 2017.
Místo vydání: Sloupnice 196, IČ: 038 130. Evidenční číslo přidělené Ministerstvem kultury: MK ČR E 12832.
Náklad 350 výtisků. Cena 5 Kč.

Redakce: Martin Škeřík, Tereza Štochlová, Jaroslav Novák
Grafická úprava a sazba: Petr Bartoň
Tisk: Tiskárna Osík